

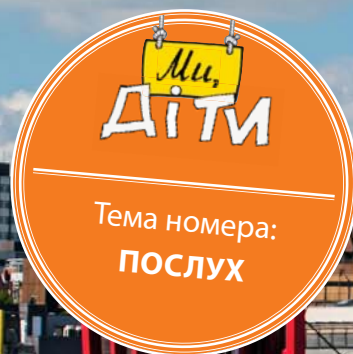
Часопис Новоапостольської церкви

НАША СІМ'Я

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ
Найсумнівніша з усіх чеснот

ЖІНКА У САНІ
Про наділення жінок повноваженнями
й дорученнями сану
(частина 5)

Спасіння ближнього

Богослужіння у м. Кіль (Німеччина)

Зміст 4/2023

СЛОВО І ВІРА

3 НАСНАГА

Страждати з Христом – із богослужіння Першоапостола

4 У ЦЕНТРІ УВАГИ

Місто Кіль

5 БОГОСЛУЖІННЯ

30.10.2022 р. у м. Кілі (Німеччина)

Цитата з Біблії: 2-а Хроніки 30, 18-20

11 АПОСТОЛИ ПИШУТЬ

*Заступницька молитва – мережа любові до ближнього
(Апостол Томас Крак)*

ЖИТИ ВІРОЮ

12 МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Найсумнівніша з усіх чеснот

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

14 «МИ, ДІТИ»

Пророки

15 ДІТИ І ЦЕРКВА

«Чи можна мені?»

(Як навчити дітей правильно поводити себе?)

18 БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ СЬОГОДНІ

Жінка, зведена у сан (частина 5)

НАША ЦЕРКВА У СВІТІ

22 *Миколаїв.* Богослужіння після тривалої перерви.

23 *Одеса.* Вінчання з весільним благословенням.

ЦІКАВО ЗНАТИ

24 ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «НАША СІМ'Я», № 4, 2023 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюрих, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна;
тел./факс: (+380352) 524732;
p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф ГмбХ, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина;

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна;
тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64;
e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 335 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю прийемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:
IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк",
МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або
IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (УАН) в АТ «Ощадбанк»
м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Обкладинка: © penofoto.de – stock.adobe.com

Страждати з Христом

У час Христових страстей християни по-особливому вшановують пам'ять про страждання і смерть Христа. У Біблії не раз мовиться про те, що сповідувати віру в Ісуса, означає ділити з Ним Його страждання. Господь, зокрема, мовив: «Коли хто хоче йти за Мною, нехай себе зречеться, візьме щодня на себе хрест свій і йде за Мною» (Від Луки 9, 23). Страждати з Христом означає, перш за все, не очікувати, що Бог відверне від нас будь-які біди й негаразди. Ісус, улюблений і досконалий Божий Син, ділив долю Своїх сучасників. Він був Божим Сином, однак до Нього не ставилися по-особливому. Навпаки, Йому довелося зазнати чимало страждань. Отже, нам годі вимагати від Бога, аби Він покращив наше життя і нам жилося краще, ніж іншим людям тільки тому, що ми служимо Йому. Ми, подібно до Ісуса, маємо також чинити опір злу, яке має на меті відокремити нас від Бога і сіє кукіль там, де ми сіємо добрі зерна. Страждати з Христом – означає бути непохитними, протистояти нападам зла, зберігати вірність і служити Богові до самого кінця. І останнє, але не менш важливе: Ісус також брав участь у стражданнях Своїх ближніх і плакав разом з тими, хто був у смутку. Це виснажує й завдає біль. Звісно, іноді легше відсторонитися і залишити свого ближнього напризволяще. Але саме так ми страждаємо з Христом. Не треба непокоїтися, якщо нам це не завжди вдається, але хто ділить з Христом страждання, той отримує від Нього силу і благословення.

Імпульс із богослужіння Першоапостола

Місто Кіль

Кіль – це велике місто, розташоване на крайній півночі Німеччини і засноване в XIII столітті з назвою Гольштейнштадт том Кіле, що означає «Гольштейнштадт на фіорді (заливі)» – це і досі визначає історію міста. Невдовзі після свого заснування Кіль став членом Ганзейського союзу, якому довелося змиритися зі звинуваченнями в наданні притулку піратам. З 1865 року Кіль є військово-морською базою, а Кільський (Північно-Балтійський) канал – один із найбільш завантажених штучних водних шляхів для морських суден – впадає в Кільську фіорду. Вітрильна регата «Кільський тиждень» (на фото), уперше проведена у 1882 році, вважається найбільшою вітрильною подією світу, й у 2022 році звабила близько трьох мільйонів відвідувачів приїхати до Балтійського моря. Кіль був також місцем проведення змагань з вітрильного спорту під час двох Олімпійських ігор. З середини XIX століття Кіль також здобув славу наукового центру морських досліджень – і не тільки для людей, яких цікавить море, а й для книголюбів: сучасний кільський Центр океанологічних досліджень «ГЕОМАР» («GEOMAR») ім. Гельмгольца був одним із місць подій роману Франка Шетта «Рій» («Der Schwarm»), що вийшов друком у 2004 році й здобув міжнародне літературне визнання.

БОГОСЛУЖІННЯ У М. КІЛЬ/НІМЕЧЧИНА

ДАТА: 30 жовтня 2022 року

БІБЛІЙНА ЦИТАТА: 2-а Хроніки 30, 18-20

ВСТУПНА ПІСНЯ: «Боже, світ мій просвіти»
(№ 96 у німецькомовному пісеннику)

СУПРОВІД: Окружний Апостол

Рюдігер Краузе, помічник Окружного Апостола
Гельге Мучлер, а також Апостоли Дімітріос Дініз,
Улі Фальк, Йенс Корбін, Томас Крак, Мартін
Рейнбергер, Дірк Шульц, Йорг Штейнбрenner,
Ральф Вікарісманн і Ральф Віттіч

Цитата із Біблії: 2-а Книга Хронік 30, 18-20

«Багато бо з народу, найбільше з коліна Ефраїма, Манасії, Іссахара та Завулона не очистились, але їли Пасху не так, як було приписано; однак Єзекія так був за них помолвився: «Господи благий, прости кожному, хто спрямував своє серце до того, щоб Шукати Бога, Господа Бога батьків своїх, хоч і без чистоти, належної святині». Господь почув Єзекію й протистив народові».

Спасіння ближнього

Дорогі брати й сестри, молодіжний хор словами пісні висловив побажання, аби ми якомога більше наблизилися до Бога. Усе ближче й ближче. І це добре. Бо саме такою є Божа воля. Бог хоче завжди бути близько до людей. Таким є Його палке бажання, такою є Його воля. Він бажає єднатися з людьми і хоче, аби люди єдналися з Ним. Він не хоче бути Богом, Який живе десь там далеко на небесах і дивиться згори вниз на маленьких людей. Він хоче бути близько до людей. Бог послав Свого Сина на землю, Який утілювся в людину. Він таким чином хотів показати людям, що є близьким до них. Бог утілювся у людину й пройшов через усе, що доводиться зазнавати людині. Він жив звичайним життям і таким чином показав людям: «Я цілковито на твоєму боці. Якщо ти зараз страждаєш чи навіть помираєш, то це не тому, що Бог знаходиться

далеко від тебе. Ні! Я з тобою, Я на твоєму боці». Таким є послання Бога, Який утілювся в Людину, Ісуса Христа.

Бог близький до людей, бо Ісус Христос – істинно Бог й істинно Людина – перебуває на небесах. Це, насправді, прекрасна думка. Ми маємо на небі Ісуса Христа, Який добре знає, що означає бути людиною. Тому Він прекрасно розуміє нас. Він ділить з нами нашу долю, наші страждання, наші болі, наші запитання і сумніви. Він не дивиться на нас звисока і думає тільки про Себе. Ні, Він ділить з нами нашу долю. Його вельми цікавить, що ми відчуваємо, чи сильні ми, а чи слабкі. Він знаходиться зовсім поруч з нами. Він додає сил, які потрібні нам у цей момент і на цьому етапі нашого життя. Бо Він достеменно знає, з чим ми боремося, що нас турбує і що викликає у нас занепокоєння. Він Своїм словом дає нам саме те, що потрібно.

Він турбується також, аби для нас ніщо не було надто важким. Дорогі брати й сестри, Він не позбавляє нас усіх негараздів, але що б не трапилось: Він турбується про те, аби ти залишився вірним, якщо ти бажаєш цього. Я спостерігаю, що саме це відбувається в цілому світі. У нас є брати й сестри, які переживають вельми драматичну ситуацію. Вони мешкають у країнах, де точиться війна, де переважає насильство й бідність; навіть на наших географічних широтах є брати й сестри, які переживають безвихідні ситуації. Але я бачу: людина, яка дійсно бажає залишитися вірною Господові, завжди отримує силу, утіху й насагу, які потрібні для того, аби зберігати Йому вірність. Господь турбується про таких людей.

Господь знаходиться дуже близько до нас – настільки близько, наскільки ми дозволяємо Йому це. Якщо ми не слухаємося Його, якщо не хочемо виконувати Його волю і не відчуваємо потреби зберігати Йому вірність, то віддаляємося від Бога. Бог поважає нашу свободу. Але якщо ми потребуємо Його, то Він завжди готовий наблизитися до нас. Його Друге Пришествя не за горами. Незабаром Він прийде. І тоді ми остаточно спізнаємо Його близькість.

Перейдімо тепер до нашої біблійної цитати. Вона походить з історії, яка маловідома нам. Єзекія став царем Юдеї. Царство на той час було розділене на два царства, і Юдея була однією з двох царств обітованої землі. У ній правив цар на ім'я Єзекія. Коли він став царем, то побачив, що народ зовсім віддалився від Бога і почав поклонятися ідолам. Ставши царем Юдеї, Єзекія вважав своїм обов'язком закликати народ до покаяння і до навернення до Бога. Він відновив правильне поклоніння Богові, подбав про очищення храму й про жертвоприношення, а також про те, аби священники здійснювали ритуал освячення себе (пор. 2 Хр 29).

Згодом він сказав людям, що треба святкувати Пасху, аби показати Господу: «Ми навернулися до Тебе». Єзекія усвідомлював, що існує не тільки Юдейське царство, а й інша північна частина Ізраїлю, тому послав посланців до них, до Манасії й Іссахара, і до всіх інших племен, які звістили їм: «Служімо спільно Господеві! Прийдіть до Єрусалиму для спільного відзначення свята Пасхи! Здійснімо спільне поклоніння Богові! Слідуймо разом за Господом!» І що ж трапилось? 3 посланців насміхалися й глузували. Але деякі люди з цих племен, поміркувавши, усе ж прийшли до Єрусалиму, аби спільно відзначити свято Пасхи (пор. 2 Хр 30,1-9).

А потім сталося те, про що мовиться у нашій біблійній цитаті. Цар зрозумів, що в них не було достатньо часу,

аби здійснити обряд очищення себе. Адже тоді існували приписи очищення, у яких значилося, що саме треба було зробити, аби достойно святкувати Пасху. У Законі Мойсея було також написано, що може погано закінчитися для тих, хто святкуватиме Пасху, не очистившись попередньо відповідно до правил, не освятивши себе. Тоді Єзекія помолвився за них і сказав: «Господи, вони не приготувалися як слід. Вони не освятилися і все ж відзначають Пасху. Але благаю Тебе, змилуйся над ними». Наприкінці свята священники ще раз помолвилися за всіх, і, як написано, Господь вислухав їхню молитву й поблагословив усіх без винятку.

Коли я читав цю історію, то мене вразило те, що тут існує прекрасна паралель з нашим часом. Так, дорогі брати і сестри, одразу перейду до викладу. Бог покликав нас, аби ми належали до святого народу, до царського священства. Ми покликані служити Господеві в царстві Миру в статусі царів і священників, а також служити сьогодні, представляючи Христову Церкву. Ця історія гарно пояснює нам, у чому саме полягає наше служіння.

Наше завдання полягає у тому, аби робити те, що тоді робили цар і священники. Вони здійснювали служіння Богові. Вони служили Господу так, як тоді було заведено: вони прославляли Його, величали й приносили жертви. Цар бажав, аби всі знали: «Тут відбувається служіння Богові. Усі ми служимо Богові. Прийдімо, поклонімося Йому! Якщо ми служитимемо Богові, то Він допомагатиме нам. Він спасе і благословить нас». Вони не тільки здійснювали служіння Богові, а й запросили інших прийти й поклонитися Йому, аби отримали те саме благословення. Вони молилися за інших заступницькою молитвою.

Дорогі брати й сестри, саме таким є наше нинішнє завдання. Ми становимо народ, який здійснює служіння Богові. Ми покликані, як мовиться у Посланні Апостола Петра, «звістувати похвали Того, Хто нас покликав». Саме це ми робимо, коли відвідуємо богослужіння, коли здійснюємо служіння Богові, коли прославляємо і поклоняємося Йому, коли молимося до Нього. Так ми демонструємо, що служимо Богові. Так ми також показуємо, що Бог присутній тут. Він не дець там далеко, а поруч з нами тут, на богослужінні. Коли ми здійснюємо служіння для Нього і виконуємо Його волю, то він дарує нам спасіння. Отже, за будь-яких обставин служімо Богові. Важливо саме так служити Богові. До самого кінця. Не зупиняючись!

Своєю знаковою поведінкою ми свідчимо людям зі свого оточення: «Мій Бог поруч. Він діє. Він дарує спасіння.

*Молімося, як Авраам, за тих, хто далеко від Бога.
Ми хочемо, аби вони також мали можливість
осягнути спасіння.*

Бог присутній тут. Ісус Христос вершить Свою працю. Ми збираємося разом, аби відчуті Його присутність, аби служити Йому й святкувати богослужіння». Ми хочемо, аби всі люди знали про це. Про це ми свідчимо своїми власними вчинками, власними поступками, власними словами чи будь-яким іншим способом. Ми несемо людям свідчення про Ісуса Христа. Своїм повсякденним життям ми доводимо, що ще є віруючі християни, які намагаються виконувати Божу волю, які свідчать: ось тут є Христос!

Ми щиро молимося за ближнього. Сьогоднішня неділя – це підготовка до богослужіння для померлих. Тому молимося особливо за душі з потойбічного світу. Там також є ближні, за яких треба молитися, заступатися. Нехай Бог благословить також їх і дарує спасіння. Про заступницькі молитви не раз згадується у Біблії. За кого ж ми молимося, коли заступаємося за душі з потойбічного світу?

Перший визначний приклад заступницької молитви, про який усі ми знаємо, – це Авраам. Авраам довідався, що Бог був незадоволений Содомом і Гоморрою, тому бажав знищити їх. Але Авраам знав, що там жив Лот і його сім'я. Тому він звернувся до Бога й молився за них: «Боже, ти не можеш знищити їх. Там є ще, напевно, праведні люди. Не всі творять зло. Дай їм шанс на спасіння?» Ви знаєте цю історію. Він спілкувався з Богом, і Бог урешті-решт послав посланців до Лота та його сім'ї,

які мали прийняти їхню пропозицію. Вони мали повірити посланцям і вийти з міста. І тільки ті, які відгукнулися на пропозицію Божих посланців, спаслися (пор. Бут. 18; 19).

Дорогі брати і сестри, ми – християни, ми – Божі діти. Бог дарує нам спасіння. Але ми свідомі того, що як у цьому, так і в потойбічному світі є ще чимало людей, які живуть під владарюванням гріха, і нам не байдуже, що з ними відбудеться. Тому приходимо до Бога й молимося: «Милостивий Боже, вони не знають Тебе. Вони віддалилися від Тебе. Але благаємо Тебе, дай їм можливість, дай їм шанс визволитися від владарювання гріха й прийти до Тебе. Благаємо, нехай і вони зазнають спасіння».

Коли ми розмірковуємо над душами з потойбічного світу, то розуміємо, що там знаходяться ті, які не знали про існування Ісуса Христа чи мали абсолютно хибне уявлення про Бога й про Ісуса Христа. Сьогодні вони мертві. То чи запізно для них? То чи покинуті вони напризволяще, бо померли? Інколи кажуть: «Вони не встигли, їм не поталанило, вони втрачені назавжди і не можуть отримати спасіння». Ні! Ми молимося, ми заступаємося, за ці душі й просимо в Бога, аби Він дав їм можливість й у потойбічному світі почути й прийняти звістку про спасіння. Ми просимо в Нього: «Піди туди й спаси їх!» Молімося так, як молився Авраам за тих, хто віддалений від Бога. Ми бажано, аби й вони прийшли до спасіння. Саме такі-ми мають бути наші заступницькі молитви.

У нас є ще один приклад: Мойсей, який молився за народ Ізраїлю, коли той творив гріхи. Вони не слухалися Бога, і Бог хотів, аби вони зазнали на собі наслідки гріха. А Мойсей молився до Бога й мовив: «Якщо вони мають померти за гріхи, то дозволь і мені померти. Я нічим не кращий за них. Усі ми грішні». І Бог змилювався над ними. (пор. Вих 32:31, 32).

Дорогі брати й сестри, ми не бажаємо, аби злі люди, які коїли чимало гріхів, були покарані за це в потойбічному житті, аби, коли відновиться Божий порядок, вони побачили, що поступали недобре. Проявляймо солідарність з ними. Ми не кращі за них. Ми, як і вони, не заслуговуємо на спасіння. Усі ми грішні! Ми не заслуговуємо на те, аби бути Божими дітьми. Ми не заслуговуємо на спасіння. Спасіння ми отримуємо завдяки Божій благодаті! Я неспроможний заслужити на спасіння. Спасіння є виявом Божої благодаті. І якщо Господь подарував мені благодать, то чому Він не може подарувати її моєму ближньому? Молімося також за ворогів Бога, за тих, що не слідуєть за Господом і просімо: «Господи, Ти дав і даєш мені сьогодні Свою милість, тож прояви її до них. Ми не кращі за них, ми, як і вони, не заслуговуємо на спасіння. Але благаємо Тебе, Господи, помилуй їх». Ось якими були міркування Мойсея.

Повернемося тепер до Єзекії. Північний народ прийняв його запрошення і прийшов на свято. Але вони не зазнали належного освячення. Тому Єзекія молився: «Боже, помилуй їх!» У потойбічному світі є також християни, які були охрещені Водою, але не мали можливості, приміром, отримати дар Святого Духа. Чи їм просто не поталанило? Ні! Єзекія молився і благав: «Боже, вони не мали можливості. У людей з коліна Манасії не було достатньо часу, аби очиститися. Вони прийшли, коли свято вже розпочалося і долучилися до нього». А тепер щодо нас: «Милостивий Отче, вони жили в той час, коли не мали змоги отримати Запечатання. Змилуйся над ними і наділи їх даром Святого Духа». В інших людей був час і можливість освятити себе, але вони не використали їх. Це, можливо, здавалося їм зайвим. Саме за таких людей молився цар Єзекія. Молімося й ми: «Милостивий Небесний Отче, так, це були християни, але вони не прийняли нашу пропозицію, вони не хотіли знати про те, що є Апостоли. Серед них є брати й сестри, які народжені згори, від Води й Духа, але вони не поставилися до цього серйозно. Отче, будь милостивий і до них! Прояви Своє милосердя. Для нас дуже важливо, аби вони також отримали спасіння».

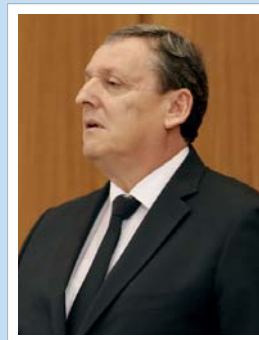
Це тільки декілька прикладів зі Святого Письма щодо заступницьких молитов з огляду на богослужіння для померлих. Для цього, звісно, їм треба прийняти Господню пропозицію. Наше завдання – молитися, заступатися за них. А вони мають прийняти Господню пропозицію і слідувати за Ним.

АПОСТОЛ ДІМІТРІОС ДІНІС:

Апостол Дініс (Португалія) у своїй проповіді сказав, що прекрасним, як видно з нашої біблійної цитати, було те, що тоді ніким не знехтували. Завдяки настрою серця та заступницькій молитві

царя Єзекії: «Коли ми звертаємося до великого Бога, коли приходимо до Нього й виливаємо своє серце, коли спільно й щиро молимося один за одного, то розчулюємо серце Небесного Отця». І все ж поступати так, як поступив Єзекія, часто буває нелегко, бо ми нерідко маємо упереджене ставлення й проблеми з прийняттям інших людей такими, якими вони є, продовжив Апостол і дав громаді наступну пораду: «Приймай свого ближнього таким, яким він є, а не таким, яким би ти хотів бачити його!»

АПОСТОЛ МАРТІН РАЙНБЕРГЕР

Апостол Райнбергер (Південна Німеччина) дав відповідь на питання про те, що означає зробити Бога відчутним і навів як приклад історію з Апостолом Фоною, який не міг повірити, що Ісус

воскрес: «За декілька днів після воскресіння Ісус заходить скрізь зачинені двері, спілкується з Апостолами й зустрічає Апостола Фою. Він не докоряв Фомі й не влаштував йому «прочухана», – сказав Апостол. – Натомість Ісус підійшов до нього й дав йому можливість доторкнутися до Себе». Якщо нам вдасться поступати саме так, то ми зробимо Христа відчутним для свого ближнього, проявляючи упевненість, що Він помер за всіх, то ми разом з Апостолом Фоною можемо сказати: «Господь мій і Бог мій» (Від Івана 20, 28).

ПОМІЧНИК ОКРУЖНОГО АПОСТОЛА ГЕЛЬГЕ МУЧЛЕР

Помічник Округового Апостола Мучлер (Північна і Східна Німеччина) виразив свою радість з приводу того, що темою богослужіння була заступницька молитва. «Це

прекрасно, бо коли ми молимося заступницькою молитвою, то виконуємо Божу волю». Божа воля полягає у тому, аби молитися навіть за своїх ворогів: «Якщо ми справді серйозно ставимося до цього, то нам треба поміркувати, чи добре, якщо його чи її уже нема. Отже, постав собі за завдання молитися саме за цю людину. Тоді в твоєму серці відбудуться великі зміни».

Чому заступницькі молитви є такими важливими для нас? Бо вони відображають настрій нашого серця. Заступницька молитва – це насамперед вираження нашої віри. Це очевидно. Коли я молюся за спасіння душ у потойбічному світі, то вірю, що Ісус Христос надасть їм поміч. Коли я молюся за них, то також вірю, що Ісус Христос переміг смерть і може спасти душі в потойбічному житті. Такою є наша віра. Інакше не було б сенсу молитися за них. Це перше.

Але це ще не все. Молячись за душі з потойбічного світу, ми також визнаємо, що наша віра є важливою. Ми сповідуємо віру в те, що наше спасіння залежить не від діл, а від віри. Діла, які виконують на землі, годі здійснювати в потойбічному світі. Я не знаю, які ще діла там можуть творитися. Але ми молимося за душі з вічності, бо знаємо, якщо вони повірять в Ісуса Христа, то досягнуть спасіння. Запорукою спасіння є віра, а не діла. Я уже чую, як хтось каже, що діла також важливі; так, діла є важливими. Допоки ми перебуваємо в тілі на цій землі, то своїми ділами підтверджуємо свою віру. Ділами ми виражаємо свою віру. Я вірю, тому творю діла. Але діла самі по собі не приносять спасіння. Є чимало людей, які чинять добрі діла, але не мають віри. Їхні діла не принесуть спасіння. Важливою є віра в Ісуса Христа. Вона є вирішальною для спасіння. Бог вимірює нашу віру за ділами тут, на землі, поки ми перебуваємо в тілі. Але це тільки мірна рулетка. Це лише

термометр. Важливо проявляти віру, важливо мати правильний настрій душі.

Ми віримо, що треба молитися за душі з потойбічного світу – бо там усе залежить тільки від внутрішнього настрою. Чи вірять вони в Бога? Чи довіряють Йому? Адже вони, як і ми, Його не бачать. Їм, як і нам, треба вірити в те, що кажуть. Їм треба вірити в Божу любов, не маючи жодних доказів. Їм треба вірити, що Ісус помер за них. Їм треба вірити, що Ісус діє через Апостольство. Їм треба вірити словам проповіді. Їм треба вірити, що Господь прийде вдруге. Їм треба вірити у все це.

Наша любов до ближнього є доказом того, що ми зростаємо у сутність Ісуса Христа, і чим більше ми зростаємо, тим більшою стає наша любов до ближнього.

ОСНОВНІ ДУМКИ:

Покликані до царського священства, ми здійснюємо служіння Богові й проповідуємо Євангеліє. Ми молимося за спасіння свого ближнього. Заступницькі молитви є вираженням нашої віри, любові й надії. Ми молимося за Церкву, за Апостолів та їхніх співробітників.

Фото: НАЦ Північна і Східна Німеччина

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 16.07.1966

ПРОФЕСІЯ: бізнес-менеджер

АПОСТОЛ з 22.05.2022.

РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: Берлін-Бранденбург (Німеччина)

**АПОСТОЛ
ТОМАС КРАК**

Заступницька молитва – мережа любові до ближнього

*М*ережі великою мірою впливають на життя людини не тільки в епоху прогресуючої діджиталізації (цифровізації). Вони сприяють спілкуванню людей один з одним: дорожні мережі, приміром, з'єднують одне місце проживання з іншим, мережі закупівель і продажів поглиблюють співпрацю різних компаній.

Однак найважливішою мережею для нас є, очевидно, родинні й дружні стосунки. Їм притаманний не тільки технічний зв'язок і відносини, засновані на взаємній вигоді, а й, як правило, надійність, заснована на любові й прихильності, яка по-особливому проявляється, коли ми зазнаємо радість чи смуток, успіх чи невдачу. «Надавати допомогу один одному», – роблю на цьому акцент, – це вираження особливо щирих стосунків.

Головною темою богослужіння нашого Першоапостола, яке публікується в цьому журналі, є сила заступницької молитви, яка проявилася завдяки молитві царя Єзекії. Заступництво – це невід'ємна частина наших молитов. У своїх молитвах ми завжди молимося за ближнього, заступаємося за того, хто зазнає смуток, має турботи чи особливі прохання до Бога. Коли ми молимося заступницькими молитвами, то зосереджуємо свою увагу й свої почуття не тільки на власних «проблемах», а й прихиляємо свого ближнього до серця Небесного Отця. Тільки завдяки заступництву наша молитва є проявом любові до ближнього, а, отже, мережею, яка сприяє налагодженню щирих стосунків з ближнім, про нужди якого ми молимося до Бога.

Коли я молюся заступницькою молитвою за свого улюбленого ближнього, то переймаюся його турботами. Він може бути дуже далеко від мене, та все ж – зовсім поруч. Його справа – це моя справа. У наших громадах ми не раз чуємо прохання: «Помолися за мене!» Воно передає бажання долучитися до мережі заступницьких молитов братів і сестер по вірі. Воно є проявом віри в силу молитви. Воно є також вираження надії на те, що «Божа сім'я» є не байдужою до моїх потреб. На цю «сім'ю» я можу покластися!

Згадана вище заступницька молитва царя Єзекії має ще один важливий аспект: він благав у Бога за племена північного царя, які прибули на Пасху. Через посланців він запросив їх на це свято. Однак їхнє підготування до цього вельми важливого свята було за тогочасними приписами недостатнім. Вони не виконали закон чистоти, тому їхня участь у цьому святкуванні опинилася під загрозою. Утім, заступницька молитва Єзекії торкнулася Божого серця. Він проявив милість і дозволив їм взяти участь у цьому спільному святкуванні. Молитва Єзекії перевершила будь-які людські сподівання!

Апостол Павло у своєму посланні до Тимофія ділився думками про те, якою саме має бути заступницька молитва, аби торкнулася серця нашого Бога: «Передусім, отже, благаю, щоб відбувалися прохання, молитви, благання, подяки за всіх людей... Це добре й приємне в очах нашого Спаса Бога, Який хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до розуміння правди» (1 Тимофія 2, 1-4).

Томас Крак

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Найсумнівніша з усіх чеснот

Відносно цієї чесноти можна тільки сказати: «Так – але». Так, вона небезпечна, ця чеснота, але люди мають вправлятися у ній, інакше все піде шкереберть. Так, вона потрібна людському суспільству, але треба розсудливо її застосовувати.

Приклад: інструктора на курсах з надання невідкладної допомоги запитали, чи можна вступити у його рятувальну команду. Він – у відповідь: «Звісно, але треба запам'ятати одне: вступ у команду і вихід з неї – це добровільна справа. А все решта – відповідно до інструкції». Хто хоче цього? Однак навіть дитині зрозуміло: якщо рятувальники приїжджають на виклик й починають довго обговорювати, як витягти потерпілого з палаючої машини, то навряд чи нададуть істинну допомогу. Найдосвідченіший, як правило, керівник віддає наказ, а всі решта приступають до його виконання. Але: якщо керівник операції віддає наказ рятувати тільки місцевих людей, а інших – ні, то такий наказ є явно аморальним, незаконним й нелюдським. Рятувальники не повинні виконувати його. Ви, очевидно, здогадуєтеся, що йдеться про одне з найскладніших чеснот – «послух», «слухняність». Тепер треба дати їй зрозуміле тлумачення. Інакше буде якось не по собі! Послух може означати «прояв розсудливості». Водій, аби застерегти дітей, дотримується встановленої швидкості 30 км/год перед дитячим садочком – це «прояв розсудливості». З іншого боку, раб також слухняно працює, адже за його спиною стоїть наглядач з батоном, і раб сам собі винесе смертний

вирок, якщо не виконуватиме розпорядження наглядача – це «насильство».

Послух проявляють і тоді, коли щось роблять чи не роблять для людини, якій довіряють. Тоді я виконую те чи інше навіть проти своєї волі, бо знаю, що ця людина бажає мені тільки добра і не має з цього ніякого зиску.

Послух, урешті-решт, означає також виконання наказу, при цьому, нехтуючи любов'ю до ближнього, законами й заповідями, бо інакше – хіба це послух? Доречно тут згадати слова Апостола Петра перед синедріоном: «Слухатися слід більше Бога, ніж людей!» (Діяння 5, 29). Визнавати Бога за найвищий авторитет не означає коритися людському свавіллю. Показовим є те, що Ісус, про що читаємо в Євангеліях, ніколи не вимагав послуху, а тільки – віри й слідування. Це поняття, які передбачають прояв любові й доброї волі. Послух – урешті-решт – пов'язаний з покорою і страхом перед покаранням. Але страху в любові немає, інакше така любов не буде істинною, як твердить Апостол Іван у своєму 1-му Посланні. Апостол Павло веде мову про свободу людей, які керуються Святим Духом: «Бо ви не прийняли дух рабства, щоб знову підлягати боязні, але прийняли Дух усиновлення, яким кличемо: «Авва, Отче!»» (Римляни 8, 15). Божі діти є вільними, бо виконують Господню волю не з боязкого послуху, а з глибокої любові до Нього. Бог не вимагає від людей покори, а просить, аби вони любили Його та ближнього, як самого себе. «Найбільша свобода для мене, бути в оковах думок Твоїх» – мовиться в одній із пісень. Така чеснота є істинною!

У цій рубриці ми публікуємо додатковий матеріал до теми «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

ІЗ БІБЛІЇ

Пророки

Елисей – пророк. Пророк – це людина, обрана Богом, аби звіщати Божу волю.

Старий Заповіт повідомляє про пророків, в основному, у **КНИГАХ ПРОРОКІВ**, названих на їхню честь, та в **ІСТОРИЧНИХ КНИГАХ**, особливо в Книгах Самуїла й Книгах Царств.

Ісаю, Єремію, Єзекіїля та Даниїла називають «великими» пророками, бо їхні пророчі книги за обсягом є набагато більшими, ніж книги «малих» пророків. Перелік пророків розпочинається з Осії та закінчується Малахією. Епоха класичних пророків, приблизно між 760 р. до Р.Х. (Амос) і 440 р. до Р.Х. (Малахія), відзначена катастрофами для народу Ізраїлю. На цей час приходиться руйнування Самарії та Єрусалиму, а також Вавилонське поневолення.

ПОСЛАННЯ пророків – це здебільшого заклик до людей. Багато пророків попереджали про падіння Ізраїлю, бо народ і правителі не виконували Божу волю.

Ізраїльтяни поклонялися ідолам і нехтували першою заповіддю: «Нехай не буде в тебе інших богів, окрім Мене». Пророки вказували, що Бог Ізраїлю – це єдиний Бог. Багато пророків передрікали **МАЙБУТНЕ**. Книга пророка Ісаї по-особливому посилається на Ісуса Христа і день Господній. У ній описано народження, діяльність і страждання Сина Божого.

Мова пророків різнилася. Одні вживали образність і наводили притчі. А інші писали хвалебні пісні чи плачі. Пророки часто починали своє послання такими словами: **«ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ»**, що свідчить про те, що Бог велів їм звіщати Його. Утім, люди рідко приймали пророчі послання. Єремію, приміром, це вельми засмучувало. Згодом, коли він застеріг царя Седекію від того, аби чинити опір вавилонянам, його навіть ув'язнили.

ЯК НАВЧИТИ ДІТЕЙ ПРАВИЛЬНО ПОВОДИТИ СЕБЕ?

«Чи можна мені?»

У неділю вранці Яніна пробує самотійно взутися. Але на це немає часу, бо треба негайно вирушати в церкву. Коли мама надягає їй шапку, то вона голосно протестує. Дорогою до машини вона плентається позаду і щось буркоче під ніс. Раптом вона побачила горобця і побігла за ним, не звертаючи уваги на зустрічну машину. Мати кричить: «Чому ти мене не слухаєш? Я тобі тисячу разів казала не вибігати на проїжджу частину дороги!» Тепер сім'я вже не в тому настрої, аби йти до церкви...

У продовж дня батьки й діти часто потрапляють у ситуації, коли їхні думки різняться. Різними є також їхні бажання: коли діти, приміром, займаються своїми справами чи пильно досліджують щось, а батьки переривають їх, бо їм треба кудись йти, або тому, що діти можуть щось зламати і поранитися чи наразити себе на небезпеку. Як було би батькам добре, якби їхні діти завжди виконували все, що від них вимагають, і дотримувалися сімейного розпорядку дня! Але чи вони, коли виростуть, будуть самостійно мислити й жити за розпорядком? Як діти навчаться розрізняти, що добре, а що погано, якщо не будуть піддавати сумніву те, що вимагають від них батьки? І яку допомогу батьки можуть надати їм у цьому?

Формувати моральні стандарти

Якщо з перших років життя дитини створювати відповідні умови, то в неї формуватиметься совість і принципи моральної поведінки. Спочатку дорослі контролюють їхню моральну поведінку. Діти поступово засвоюють зауваження й пояснення своїх батьків і таким чином у них формуються стандарти власної поведінки. Навіть маленькі діти негативно реагують на дії, які завдають їм шкоду. Батьки можуть використовувати таку реакцію дитини, аби прищеплювати їй відповідальність за свої вчинки. Приблизно з трирічного віку діти відрізняють навмисну шкоду від ненавмисної. У віці близько чотирьох років діти можуть відрізнити правду від неправди. Ще в дошкільному віці вони розуміють, що обман можна оправдати й ставитися поблажливо до «обману на благо» на відміну від обману, приміром, з жадібності. У цьому віці діти засвоюють певні правила поведінки, як-от: «Я не забираю речі в інших дітей» або «Я кидаю сміття у смітцеве відро», а також висловлюють свої міркування щодо справедливості, як-от: «Будь-хто може покататися на моїй гойдалці» або «Усім належить однаковий шматок торта». Вони вчаться дотримуватися правил, які захищають права і добробут інших людей, а також правил громадської поведінки, як-от – правил поведінки за столом. Дискусії й суперечки з однолітками про власність і право формують у дітей власні уявлення про справедливість.

Межі похвали й покарання

Діти, яким надають достатню підтримку у формуванні моральних цінностей, поступають правильно не тільки тоді, коли за ними стежать дорослі, вони проявляють співчуття і турботу про свого ближнього. Одні методи виховання можуть заохочувати дітей до засвоєння

моральних цінностей і норм, а інші, навпаки, перешкоджати. Коли на дитину сварять за негідну поведінку, то зі страху вона починає вести себе правильно. Але така дитина навряд чи буде завжди так поступати. Як сформувати у дитини свідоме ставлення до правильної та доброї поведінки? Відповідно до психоаналізу, почуття провини є рушійною силою формування совісті. Так, дитина засвоює почуття провини як неприємну емоцію, яка виникає щоразу, коли вона піддається спокусі вести себе неправильно чи небажано. Аби уникнути неприємного почуття провини, дитина виконує все, що від неї вимагають. Ззовні все виглядає так, начебто дитина свідомо поводить себе правильно. Однак, насправді, вона ще не усвідомила, чому вона має вести себе саме так, як від неї вимагають. Вона ще не може самостійно дати оцінку своїй поведінці й навряд чи зможе в подібних ситуаціях поступати правильно. Тому в подібних ситуаціях батьки чи інші дорослі управляють її поведінкою. Таке зовнішнє управління відбувається, зазвичай, у формі заохочення чи покарання. Одне й інше має як позитивні, так і негативні сторони.

Похвала чи винагорода, як заохочення за правильну поведінку, асоціюється в дитини з приємним почуттям. Якщо дитина поводить себе правильно, то отримує похвалу чи винагороду й це закарбовується у її пам'яті. Утім, винагородою не треба зловживати. Бо навіть очікування винагороди викликає в дитини приємне почуття, яке вона врешті-решт асоціює з правильною поведінкою. І тоді в дитини складається враження, що вона поступає правильно. Проте вона ще не усвідомила, що саме є правильним у її поведінці, тому навряд чи зможе правильно поступати в аналогічних ситуаціях.

Як і заохочення, покарання чи позбавлення любові можуть бути ефективним методом контролю поведінки дітей. Такі методи, щоправда, викликають у неї неприємні почуття, яких вона бажає уникати. На такі методи діти часто реагують саможичуванням; у найгіршому випадку вони можуть призвести до серйозних психологічних розладів. Якщо батьки часто погрожують і застосовують строгі команди чи фізичне насильство до своїх дітей, то діти ще більше схиляються до порушень правил поведінки. У них не виникає почуття провини, коли вони завдають шкоду іншим. Навпаки: неправильна поведінка є для них часто винагородою, бо приносить внутрішнє задоволення чи привертає до них увагу інших людей. Коли дітей карають, то хоча вони слухаються, але їхня істинна поведінка не міняється. Натомість, вони вчаться уникати покарань і таким чином віддаляються від батьків, які дедалі більше втрачають можливість прищеплювати дітям правила правильної поведінки. Страх дитини перед покаранням змушує її вести себе правильно, але водночас

виключає ясність її мислення і свідомого прийняття правильних рішень. Окрім того, неприємне відчуття, викликане покаранням, має бути сильнішим за стимул небажаної поведінки, аби «перекривати» його. Якщо небажана поведінка проявляється не відразу й за неї строго не карають, то (загрозливе) покарання має бути суворішим, аби викликати ще більший страх. Коли дитина бачить, що покарання є необґрунтованим, то чинить опір покаранню і поводить себе погано. Несправедливе покарання дитини зобов'язує її захищати власну поведінку. Це створює напругу в стосунках між батьками й дитиною та ускладнює позитивний вплив на її виховання.

Виховання без фізичного насильства

Застосування фізичної сили (утримання, відтягування) чи різке стримування виправдані лише в тому випадку, коли вони запобігають неминучій небезпеці для життя і здоров'я дитини та коли їй треба негайно послухатися, аби, приміром, уникнути дорожньо-транспортної пригоди. Фізичне покарання нерідко призводить до депресії, аморальної поведінки й поганої успішності в школі. Оскільки фізичне покарання одразу «спрацьовує» (дитина перестає погано вести себе, аби не зазнати фізичного болю), то дорослі залюбки вдаються до нього. Але метод покарання треба постійно посилювати. Дорослий, який схильний до застосування тілесних покарань, швидше за все, буде дедалі частіше вдаватися до цього методу. І це може спричинити зворотній ефект, який викличе застосування ще більш жорстокого насильства.

Кращий метод – це короточасне позбавлення привілею (приміром, заборона користуватися Інтернетом упродовж тижня). Цей метод є корисним як для дитини, так і для дорослого. Якщо критичну ситуацію пройдено, то обидві сторони можуть розійтися по своїх кімнатах і вгамувати свої емоції, аби згодом знову спокійно поговорити про конфлікт, який відбувся. Аби покарання, незалежно від способу, було ефективним, треба бути послідовним. Бо якщо дитину покарати за якусь провину один раз, а другий – ні, то це викличе у неї тільки роздратування, але її поведінка не поміняється. Важливими є також теплі стосунки між батьками й дітьми. Діти турботливих і небайдужих батьків стараються якомога раніше відновити теплі й близькі стосунки зі своїми батьками. Якщо батьки регулярно ведуть з дітьми бесіди про їхню поведінку і пояснюють, чому вона погана, то діти схильні мінятися на краще.

Бути прикладом для наслідування

Значно ефективнішою за заохочення чи покарання є позитивна дисципліна, яку застосовують у так званому індуктивному вихованні. Для цього треба навести стійкі позитивні стосунки між батьками й дітьми, бути для них зразком поведінки й терпеливо пояснювати їм, як треба себе правильно вести. Близькі й теплі стосунки між батьками й дитиною викликають у неї бажання поступати добре й правильно. Батьки, які відводять час для своїх дітей і нарівні з ними пояснюють, як треба правильно себе вести, допомагають їй звернутися до своїх почуттів і спізнати, які саме почуття викликає їхня поведінка у сторонніх людей. Вони ведуть зі своїми дітьми бесіди про можливі конфлікти, міркують над винятками й знаходять вирішення. Утім, дітей треба спонукати до міркувань над тим, чому ті чи інші правила є справедливими і як застосовувати їх в конкретній ситуації. Батьки не уникають конфліктних ситуацій, а розглядають їх як можливість вдосконалення і врівноважено вирішують їх. Навіть маленькі діти можуть навчитися брати на себе відповідальність за свою поведінку і приймати правильні рішення, за що батьки хвалять їх. Діти таким чином ставляться до моральних цінностей як до частини власної особистості. Діти дошкільного віку, які отримують від батьків саме таку підтримку, більш схильні до того, аби виправити свою погану поведінку і вести себе адекватно.

Причиною цього є, ймовірно, те, що діти поступають відповідно до цінностей, які вже засвоїли. Якщо діти відчувають, що певні цінності не узгоджуються між собою і що треба зважено підійти до них, то звертаються до батьків, які вислуховують їх і серйозно ставляться до їхніх міркувань. Так діти не тільки тренують моделі поведінки в певних ситуаціях, а й самі можуть давати оцінку тому, яка поведінка є правильною й адекватною. Важливо також, аби батьки були прикладом для наслідування для своїх дітей. Вони мають поступати так, як учать своїх дітей. Інакше діти підуть іншим шляхом і наслідуватимуть неправильні приклади. Окрім того, розсудливі батьки можуть заздалегідь зменшити ймовірність поганої поведінки своїх дітей, залучаючи їх до виконання повсякденних справ чи, приміром, звертаючись до них по допомогу замість того, аби вирішувати за них. Якщо батьки, враховуючи схильність своїх дітей до активності й зацікавленості, забезпечать їх достатньою кількістю різних занять, які не завдають шкоди іншим, то уникатимуть ситуацій, що призводять до застосування покарання.

ЖІНКА У САНІ

Жінка, зведена у сан

Про наділення жінок повноваженнями й дорученнями сану (частина 5)

Остання частина циклу статей про рішення Міжнародного Зібрання Округних Апостолів щодо наділення у майбутньому жінок повноваженнями й дорученнями сану присвячена віронавчальним і практичним висновкам викладеного у перших чотирьох частинах. На завершення подаються вказівки щодо висвячення жінок у духовний сан.

Віронавчальні й практичні висновки

Після теологічної оцінки біблійних висловлювань ми розглянемо віронавчальні й практичні висновки, що випливають з них.

Покликання на служіння і в сан

У статті «Новоапостольське розуміння духовного сану» (коментар до 7-го розділу КНЦ) зазначено:

«Служінню, яке зобов'язаний виконувати кожен християнин, не перебуваючи в сані, безсумнівно, притаманний священницький аспект. Адже в 1-му Посланні Петра 2, 9 члени громади названі «царським священством». Віруючі, які завдяки хрещенню Водю поховані з Ісусом і разом з Ним воскресли, слідує за Ним, визнають Його своїм Господом і беруть участь у загальному священстві віруючих. Це священство реалізується шляхом слідування – словом і ділом – за Ісусом Христом. Від цього священства, яке не наділене сакраментальними повноваженнями, відрізняється священство, засноване на Божественному обранні в

сан, що здійснюється шляхом рукопокладення».¹

На основі як цього викладу, так і вище наведеного теологічного обґрунтування щодо зведення жінок у духовний сан з погляду антропології та сотеріології ми приходимо до такого висновку: жінка і чоловік не тільки покликані до загального священства віруючих, а й можуть бути покликані й зведені в духовний сан. Отже, жінки також можуть надавати благословення, здійснювати освячення й виконувати повноваження через посередництво Апостольства.

Зведення жінок і чоловіків у сан

У 5-му положенні Символу віри, у якому, серед іншого, йдеться про зведення в сан, зокрема, зазначено: «Вірую, що обрані Богом для служіння зводяться в сан тільки Апостолами і що з апостольського сану впливають повноваження, благословення й освячення для виконання цього служіння» (КНЦ, п. 2.4.5). Пояснення цього Символу віри мають вирішальне значення для наступного викладу: «Тільки Бог передбачає людину, яку зводять у сан. Виходячи з цього, сан – це справа не людська й не громади, а дар Бога для Його Церкви. Людина, як зазначено в цьому положенні Символу віри, здійснює сан не внаслідок людського рішення, а за Божою волею» (там само). Тут в загальному – без посилання на статтю – згадується про людину, яку Бог передбачив для зведення у сан. Отже, підсумовуючи, можна сказати: жінка й чоловік, обоє можуть бути обраними Богом і зведеними в сан.

Благословення й освячення

На Апостолів покладено завдання розпізнавати й зводити в сан людину (його чи її), яка передбачена Богом. Як жінки, так і чоловіки можуть зазнавати благословення й освячення для служінням, на яке вони покликані. У Катехізисі у цьому відношенні мовиться: «Завдяки «благословенню» здійснюється Божественний супровід і підтримка Святого Духа для звершення як священницького, так і дияконського сану. «Освячення» вказує на те, що Сам Бог у Своїй святості й недоторканності діє через сан» (КНЦ, п. 2.4.5). Благословення й освячення є необхідними для того, аби жінка чи чоловік могли правильно виконувати свій сан і передбачене служіння.

Повноваження сану

Духовний сан, на який обирає Бог, знаходить своє відображення у «повноваженнях». У Катехізисі йдеться про три рівні сану – Апостол, священник і диякон, – які виконують різні повноваження. Жінки і чоловіки можуть бути зведені в ці сани з відповідними повноваженнями.

У статті «Новоапостольське розуміння духовного сану» дано пояснення повноваженням кожного сану². До повноваження сану Апостола, серед іншого, входить правильне звіщення Євангелія, правильне звершення всіх трьох таїнств, оголошення прощення гріхів в Ім'я Ісуса Христа, зведення в сан священнослужителів, а також наділення благословенням.

Священники й диякони по-різному виконують повноваження, якими їх наділяють Апостоли. Й одні, й другі послані Апостолом і перебувають у єдності з ним. До повноважень сану священника входить, серед іншого, правильне звіщення Євангелія, а також правильне звершення Святого хрещення Водою і Святого Причастя. Священники за дорученням Апостола та в Ім'я Ісуса Христа уповноважені проголошувати прощення гріхів. Вони наділені також повноваженням проводити богослужіння і дарувати благословення.

Повноваження сану диякона передбачає правильне звіщення Божого слова, проведення богослужіння з проповіддю без звершення таїнств з тринітарним вступом і даруванням тринітарного благословення наприкінці богослужіння.

Жінки й чоловіки можуть покладатися на те, що Бог передбачив їх для здійснення духовного сану. Апостоли наділяють їх повноваженнями, які сприяють спасінню людей і благу громади. Окрім того, у статті про «Новоапостольське розуміння духовного сану» наголошується: «При виборі кандидатів для зведення в сан до уваги береться наявність у них компетенцій, необхідних для виконання служінь, пов'язаних з цим саном»³. Як жінки, так і чоловіки перед зведенням у сан мають знати й визнавати «зміст Десяти положень Символу віри» і належним чином представляти вчення Апостолів, як воно викладено в Катехізисі Новоапостольської церкви.

¹ Спецвипуск «Провідних думок», 2/2022, Новоапостольське розуміння духовного сану. - Ной-Ізенбург. - 2022. - стор. 9.

² Там само, стор. 25 і далі.

³ Там само, стор. 26.

Доручення сану

Духовний сан – не самоціль, у сан зводять не для заохочення чи для особливого відзначення. Зведення в духовний сан відбувається завжди з урахуванням потреб громади й церковної доцільності. При зведенні жінок у духовний сан треба враховувати схвалення з боку суспільства. Окрім цього, треба – як й у випадку з чоловіками – значною мірою брати до уваги їхню особисту ситуацію.

Духовний сан – це служіння Христові, яке здійснюється в громаді, в окрузі чи в регіональній церкві. Жінки, які зведені в духовний сан, виконують доручення у громаді. Окрім того, їх можуть призивати й призначати на керівні посади в громаді, в окрузі чи в регіональній церкві. Викладене в абзаці «Новоапостольське розуміння духовного сану» - розділ 6.2.2 («Наділення дорученням») і розділ 6.2.3 («Призначення») щодо покликання і призначення священнослужителів стосуються також жінок.

Висновок

Апостольство – Апостоли у єдності з Першоапостолом – ухвалило рішення, що на підставі рівності й рівноцінності обох статей, жінки можуть наділятися повноваженнями сану. Окрім того, жінки можуть призначатися на керівні посади в громаді, в окрузі та в регіональній церкві, а також на служіння, пов'язані з цим саном. Однак зведення у духовний сан і наділення відповідними дорученнями відбувається тільки там, де воно знаходить схвалення в громаді, де дозволяють громадська думка й законодавство.

Вказівки щодо зведення жінок у сан

У червні 2022 року Міжнародне Зібрання Окружних Апостолів зобов'язало: «На підставі рівності й рівноцінності обох статей перед Богом жінки можуть наділятися повноваженнями й дорученнями сану». Окрім того, було також ухвалено рішення про те, що зведення жінок у сан розпочнеться з 1 січня 2023 року.

Обрання для духовного сану

Як чоловік, так і жінка однаково несуть «сан не внаслідок людського рішення, а за Божою волею»⁴, бо тільки Бог обирає людину для звершення сану. Духовний сан – це служіння, з одного боку, Богові, а з іншого, ближньому».⁵ З огляду на це неприпустимий квотний порядок як критерій відбору для зведення в духовний сан.

Хоча основною передумовою для зведення жінок і чоловіків у сан є Божественне покликання, однак при зведенні в сан треба завжди значною мірою враховувати потреби громади, округу чи регіональної церкви.

Треба також враховувати компетенції кандидатів, «які необхідні для здійснення служіння, пов'язаного з тим чи іншим саном».⁶ Через зведення у сан «наявні здібності» [...] пробуджуються й освячуються для виконання сану» (КНЦ, п. 7.7). Це означає, що «добрі здібності й риси, якими наділена людина [...], завдяки зведенню у сан використовуються для його виконання»⁷. Жінки і чоловіки застосовують для здійснення сану свої таланти, специфічні для них здібності й позитивні риси характеру на благо громади.

Обов'язки, пов'язані з духовним саном

Люди, які покликані й зведені в духовний сан, обіцяють навчати відповідно до свідчення Священного Писання, вираженого в десяти положеннях Символу віри та в Катехізисі Новоапостольської церкви. Виконання ними сану здійснюється відповідно до «Посібника для священнослужителів».

Як у чоловіків, так й у жінок, «сан і особистість, виконання сану й особисті здібності переплетені один з одним».⁸ Водночас жінки й чоловіки, носії сану, мають усвідомлювати, що не вони, а Ісус Христос є Господом сану: «Сан не є власністю людини, і не накладає на неї незгладимого відбитку, а є і залишається даром Христовим, яким Він розпоряджається: або наділяє, або відмовляє»⁹.

Істинне служіння Богові й людям передбачає, аби носії сану, чоловіки й жінки, ставилися до нього серйозно. Це вони виражають у прагненні набувати знань і навичок,

⁴ Там само, стор. 13.

⁵ Там само, стор. 17.

⁶ Див. там само, стор. 10.

⁷ Там само, стор. 26.

⁸ Там само, стор. 13.

⁹ Там само, стор. 15.

необхідних для належного виконання свого сану. Для цього вони здобувають духовну й теологічну освіту, яку пропонує церква.¹⁰

Становлення і розвиток у духовному сані

Чоловіки й жінки під час зведення у сан отримують як повноваження, так і конкретне доручення сану, зокрема, працювати в громаді, окрузі чи регіональній церкві. Жінки можуть бути зведені у сан диякона, священника чи Апостола. Окрім того, жінки й чоловіки можуть мати доручення чи призначення для здійснення керівної функції в громаді, в окрузі чи в церкві в цілому.

Доручення сану стосується рівною мірою як чоловіків, так і жінок, тому на всіх них поширюються такі положення: виконання сану, вихід на пенсію, тимчасове припинення сану, складання чи позбавлення сану.

Священнослужителі, чоловіки й жінки, можуть за певних умов бути тимчасово звільнені від виконання сану. У «Посібнику для священнослужителів» зазначено, що вони з особистих і професійних чи за станом здоров'я можуть бути тимчасово звільнені від виконання сану.

Вагітність жінки, носія сану, також може бути причиною тимчасового припинення сану. Тривалість тимчасового припинення сану має не перевищувати трьох років.

Під час Зібрання Округних Апостолів розглянули також питання форми одягу (дрес-коду) для носіїв сану, чоловіків і жінок, і прийшли до такого висновку: як чоловіки, так і жінки одягаються на богослужіння в чорно-білий одяг. Одяг має бути стриманим. Водночас треба враховувати регіональні особливості.

¹⁰ Там само, стор. 14.

Богослужіння у Миколаєві після тривалої перерви

«**Б**ути з Богом назавжди» – це слова із тексту однієї з наших новоапостольських пісень, яку ми часто з радістю виконуємо під час богослужіння. Ми якось не замислювалися особливо над словом «назавжди». Але страшна біда прийшла в нашу країну. І це слово стало особливо відчутним і зрозумілим нам сьогодні. «Назавжди» означає сьогодні, щодня, незважаючи на складну ситуацію чи обставини життя, зберігати вірність Богові, довіряти Йому, зберігати єднання з Ним та Його посланцями! У нелегких умовах окупації, під обстрілами, часто без світла, тепла й води та далеко від України... Саме це відбувається з багатьма нашими братами й сестрами, які є сьогодні істинним прикладом живої віри.

У неділю, 8 січня 2023 року, відбулося богослужіння в громаді міста Миколаєва, багатостраждального міста, яке тривалий час перебувало під постійними обстрілами. 11 місяців брати й сестри не мали змоги відвідувати богослужіння. Але їхня віра в цей час не ослабла! Трансляційні богослужіння та спілкування із священнослужителями допомогли їм зберегти її. І ось на перше богослужіння після тривалої перерви у маленькому приміщенні холодної церкви (на вулиці – мінус 4°, опалення не працює), яке вдалося трохи прогріти обігрівачами, зібралися практично всі, хто ще зостався у місті. Неможливо передати радість, яка сповнювала це холодне приміщення та зігрівала серця присутніх. Радість від зустрічі, від відчуття присутності Бога, а на очах – сльози. Звичайні складові богослужіння, які відбуваються щоразу: спів громади, спільна молитва, слова проповіді, Святе Причастя – сприймалися цього разу душами по-особливому щиро й з радістю.

Після богослужіння, за давньою традицією, як це було до війни, відбулося чаювання; сестри приготували пиріг – усі пригощались і радісно співали пісні!

Брати й сестри сповнилися відчуттям миру, спокою і радості, яке можливе сьогодні тільки завдяки єднанню з Богом!

Вінчання з весільним благословенням в Одесі

У неділю, 5 лютого 2023 року, у громаді м. Одеса відбулася радісна подія – вінчання молодої пари Інни та Дмитра. Богослужіння з весільним благословенням проводив старійшина А. Таран. В основу цього урочистого богослужіння він поклав біблійну цитату із Книги Суддів, 18, 6: «Ідіть лишень з миром: дорога, що її верстаєте, Господеві вгодна».

Інна та Дмитро виростили в сім'ях, де вірують у Бога. Інна з дитинства разом із батьками, бабусею і дідусем, відвідувала Ново-

апостольську церкву. Дмитро з батьками регулярно відвідував богослужіння в іншій християнській церкві. Тож для молодят вінчання було не просто радісним святом, а священнодійством, завдяки якому Бог дарує Своє благословення на подальший спільний життєвий шлях. Уважно, з глибокою вірою молода пара сприймала слова проповіді, емоційно відгукувалася на добрі поради, які адресувалися їй.

Треба сказати, що в ці дні Одеса перебувала в ситуації довготривалих відключень електроенергії. І в приміщенні церкви тривалий час не було світла, а отже, – опалення і тепла. Було дуже холодно. І тільки завдяки тому, що за рішенням Окружного Апостола для церкви купили генератор, зал для богослужіння вдалося трохи прогріти. Було світло, грав орган. Радісно співала громада. Було всім тепло й радісно. Після богослужіння громада вітала молодят, бажала їм усіляких гараздів. І попри те, що в інших приміщеннях церкви було холодно, у малому залі відбулося традиційне чаювання з весільним тортом. Радість, що наповнювала серця, відсунула на якийсь час убік страхи цієї жахливої війни, і душі відчували особливе єднання з Богом.

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Що відзначають у Вербну неділю?

- А) в'їзд Ісуса в Єрусалим
- Б) воскресіння Ісуса Христа
- В) народження Івана Хрестителя
- Г) послання Апостолів

2. Ким був Йосія?

- А) послідовником Мойсея
- Б) царем Юдеї
- В) пророком
- Г) рідним братом Ісуса Навина

3. З якої біблійної цитати починається ораторія Генделя «Месія»?

- А) «Тими днями вийшов наказ від кесаря Августа переписати всю землю...» (Євангеліє від Луки 2, 1)
- Б) «Народ, що в п'їтми ходить, уздрів світло велике...» (Ісаїя 9, 1)
- В) «І вийде паросток із пня Єссея...» (Ісаїя 11, 1)
- Г) «Утіште, утіште народ Мій,...» (Ісаїя 40, 1)

4. Хто написав слова до пісні «Умер Христос на хресті» (№ 37 у російськомовному пісеннику)?

- А) Альберт Кнапп
- Б) Фрідріх Дьорр
- В) Крістоф Вегляйтер
- Г) Карл Йоганн Філіп Шпітта

5. Хто написав мелодію до пісні «Победитель и Учитель» (№ 39 у російськомовному пісеннику)?

- А) Вольфганг Карл Брігель
- Б) Людвіг ван Бетховен
- В) Карл Філіп Іммануїл Бах
- Г) Карл Фрей

6. Хто такий Епафрас?

- А) римський солдат
- Б) сподвижник Апостола Павла
- В) син Ірода Агріппи
- Г) служитель для підтримання порядку і справедливості під час «щоденного вирішення потреб»

7. У якій церкві знаходяться знамениті вітражі Марка Шагала?

- А) у Соборі м. Бамберга
- Б) у Церкві Святого Стефана м. Майнца
- В) у Церкві Святого Михайла м. Гамбурга
- Г) у Соборі м. Ерфурта

8. Як називається місце народження Мартіна Лютера?

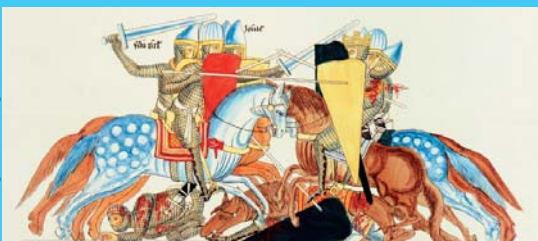
- А) Галле
- Б) Віттенберг
- В) Ерфурт
- Г) Ейслебен

9. Хто хрестив царедворця з Ефіопії?

- А) Павло
- Б) Пилип
- В) Петро
- Г) Стефан

10. Коли майбутній Першоапостол Фрідріх Кребс був покликаний у сан Апостола?

- А) у 1863 р.
- Б) у 1870 р.
- В) у 1881 р.
- Г) у 1897 р.

Фотос. Д.р. Баммеллер

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

Високо над Ельзасом, що у Франції, височіє гора Святої Одилії, названа на честь Одилії, доньки франконського герцога VII століття. Тут у монастирі жила й працювала одна з найбільш значущих жіночих постатей Середньовіччя Геррада Ландсберзька, яка народилася між 1125 і 1130 роками і померла в Одієнберзі 1195 року. Її перу приписують твір, який є однією з найважливіших книг Середньовіччя, зокрема,

створену близько 1180 року «Hortus Deliciarum» («Сад утіх»). Hortus Deliciarum – це енциклопедія, тобто сукупність усіх тогочасних знань. У цій книзі зібрані біблійні й церковні тексти. Працю, ймовірно, використовували для навчання в монастирі. Ця книга ілюстрована й містить низку мініатюр, що зображують біблійні сюжети з неісторичної точки зору періоду Штауфера, що виконані самою авторкою: тут ми бачимо лицарів, королів і дам, битви, які ведуться в обладунках і верхи на конях. На нашій ілюстрації зображено дві групи лицарів, які ведуть бій один з одним, вони зодягнені в старовинні костюми тієї епохи, з мечами, шоломами із залізними носами, кольчугами й щитами. Ліворуч зображено Ісуса Навина, який за дорученням Мойсея разом зі своїми людьми веде бій з лицарями за короля. Поки Мойсей тримав руки піднятими, Ісус Навин перемагав.

ЯК ЗВАЛИЛИ ЦАРЯ, З ЯКИМ ВІВ БІЙ ІСУС НАВИН? (Відповідь див. на стор. 2)